

Hársalkodó

A Korányi Frigyes Szakkollégium lapja

Szerkesztette: Farkas Ferenc Balázs

2017/09

Vörösmarty Mihály - Gondolatok a könyvtárban

Hová lépsz most, gondold meg, oh tudós,
Az emberiségnek elhányt rongyain
Komor betűkkel, mint a téli éj,
Leírva áll a rettentő tanulság:
"Hogy míg nyomorra milliók születnek,
Néhány ezernek jutna üdv a földön,
Ha istenésszel, angyal érzelemmel
Használni tudnák éltök napjait."
Miért e lom? hogy mint juh a gyepen
Legeljünk rajta? s léha tudománytól
Zabáltan elhenyéljük a napot?
Az isten napját! nemzet életét!
Miért e lom? szagáról ismerem meg
Az állatember minden bűneit.
Erény van írva e lapon; de egykor
Zsivány ruhája volt. S amott?
Az ártatlanság boldog napjai
Egy eltépett szűz gyöngé öltönyén,
Vagy egy dühös bujának pongyoláján.
És itt a törvény - véres lázadók
Hamis birák és zsarnokok mezéből
Fehérre mosdott könyvnek lapjain.
Emitt a gépek s számok titkai!
De akik a ruhát elszagatták
Hogy majd belőle csinos könyv legyen,
Számon kívül maradtak: Ixion
Bőszült vihartól üzött kerekén
Örvény nyomorban, vég nélkül kerengők.
Az örült ágyán bölcs fej álmodik;
A csillagászat egy vak koldus asszony
Condráin méri a világokat:
Világ és vakság egy hitvány lapon!
Könyv lett a rabnép s gyávák köntöséből
S most a szabadság és a hősi kor
Beszéli benne nagy történetét.
Hűség, barátság aljas hitszegők

Gunyáiból készült lapon regél.
Irtózatos hazudság mindenütt!
Az írt betűket a sápadt levél
Halotti képe kárhoztatja el.
Országok rongya! könyvtár a neved,
De hát hol a könyv mely célhoz vezet?
Hol a nagyobb rész boldogsága? - Ment-e
A könyvek által a világ elébb?
Ment, hogy minél dicsőbbek népei,
Salakjok annál borzasztóbb legyen,
S a rongyos ember bőszült kebele
Dögvést sohajtson a hír nemzetére.
De hát ledöntsük, amit ezredek
Ész napvilága mellett dolgoznak?
A bölcsék és a költők műveit,
S mit a tapasztalás arany
Bányáiból kifejtett az idő?
Hány fényes lélek tepte el magát,
Virrasztott a sziv égő romja mellett,
Hogy tévedt, sujtott embertársinak
Írányt adjon s erőt, vigasztalást.
Az el nemn ismert érdem hősei,
Kiket - midőn már elhunytak s midőn
Ingyen tehette - csúfos háladattal
Kezdett imádni a galád világ,
Népboldogító eszmék vértanúi
Ők mind e többi rongykereskedővel,
Ez únt fejek - s e megkorhadt szivekkel,
Rosz szenvedélyek oktatóival
Ők mind együtt - a jók a rosztól -
Egy máglya üszkén elhamvadjanak?
Oh nem, nem! amit mondtam, fájdalom volt,
Hogy annyi elszánt lelkek fáradalma,
Oly fényes elmék a sár fiait
A súlyedéstől meg nem mentheték!
Hogy még alig bír a föld egy zugot,

Egy kis virányt a puszta homokon
Hol legkelendőbb név az emberé,
Hol a teremtés ősi jogai
E névhez "ember!" advák örökül -
Kivéve aki feketén született,
Mert azt baromnak tartják e dicsők
S az isten képét szíjjal ostorozzák.
És mégis - mégis fáradozni kell.
Egy újabb szellem kezd felküzdeni,
Egy új irány tör át a lelkeken:
A nyers fajokba tisztább érzeményt
S gyümölcsözőbb eszméket oltani,
Hogy végre egymást szívben átkarolják,
S uralkodják igazság, szeretet.
Hogy a legalsó pór is kunyhájában
Mondhassa bizton: nem vagyok magam!
Testvérim vannak, számos milliók;
Én védem őket, ők megvédnek engem.
Nem félek tőled, sors, bármit akarsz.
Ez az, miért csüggedni nem szabad.
Rakjuk le, hangyaszorgalommal, amit
Agyunk az ihlett órákban teremt.
S ha összehordtunk minden kis követ,
Építsük egy újabb kor Babelét,
Míg oly magas lesz, mint a csillagok.

S ha majd benéztünk a menny ajtaján,
Kihallhatók az angyalok zenéjét,
És földi vérünk minden csepjei
Magas gyönyörnek lángjától hevültek,
Menjünk szét mint a régi nemzetek,
És kezdjünk újra túrni és tanulni.
Ez hát a sors és nincs vég semmiben?
Nincs és nem is lesz, míg a föld ki nem hal
S meg nem kövülnek élő fiai.
Mi dolgunk a világon? küzdeni,
És tápot adni lelki vágyainknak.
Ember vagyunk, a föld s az ég fia.
Lelkünk a szárny, mely ég felé viszen,
S mi ahelyett, hogy törnénk fölfelé,
Unatkozunk s hitvány madár gyanánt
Posvány iszapját szopva éldegélünk?
Mi dolgunk a világon? küzdeni
Erőnk szerint a legnemesbékért.
Előttünk egy nemzetnek sorsa áll.
Ha azt kivíttuk a mély sülyedésből
S a szellemharcok tiszta sugaránál
Olyan magasra tettük, mint lehet,
Mondhatjuk, tévén őseink porához:
Köszönjük élet! áldomásodat,
Ez jó mulatság, férfi munka volt!

Farkas Ferenc Balázs - Szerkesztői levél

Kedves Olvasó!

Az első évben rengeteg álmatlan éjszakát töltöttem a mikroszkóp felett görnyedve a néhai könyvtárszobában. Ez a hely se szép, se kényelmes nem volt, mégis valami átható nyugalom árasztott el minden egyes alkalommal, amikor beléptem és a csillár fényét a mikroszkóp halogén izzójára cseréltem. Ilyenkor gyakran fürkésztem a polcon elhelyezett csontokat, régi EKG-görbéket és minden más otffelejített csecsebecsét. Vajon egyszer nekem is használnom kell a patológia tékát, vagy örökre megmaradok az anatómiai metszetek száz bűvös tárgylapja között?

Aztán egy nap, amikor épp réges-régi Szinapszisokat böngésztem, egyszer csak a kezem ügyébe akadt egy Hársalkodó. A Szakkollégium hőskorának igazi relikviája. Roppant izgalmas volt olvasni, hogy a doktornő, akinek jó előre köszönünk az egyik nagynevű klinika folyósóján, nem szeretett – talán még most sem? – mosogatni, és esős napokon egy forró teával lehet a legjobban felvidítani. Mintha egy titokba kaptam volna beavatást. A Hársfások titkába.

Elhatároztam, hogy megszerkesztem a mi kis krónikánkat is. Persze ez mindössze egy aprócska szelete annak, ami a Szakkoli, és annak, ami a közösségünk valójában, de ha csak pár szösszenetet sikerül átadni az utánunk jövőknek, már érdemes volt. Hiszen mindig mást jelent Hársfásnak lenni, mást és valahol mégis ugyanazt. A Kollégium DNS-e kicsit a miénk lesz, a miénk kicsit a Kollégiumé.

Talán csak az érzés, ami nem változik. Az az érzés mikor egy napfényes tavaszi napon visszaérsz a házba az utolsó vizsgád után. Kiállsz a gangra és látod ahogy a kitért ablakon át a szél játszadozik a hófehér függönyökkel. Valaki játszik a pianínón, de akárhányszor is hallottad már Yirumától a River Flows in You-t, egyszerűen ez most máshogy hangzik. Ezt egy kolis játssza. Nem mész le megnézni ki az és az sem baj, ha néha-néha mellé üt egyet. Az élet sose volt még ilyen szép. Egyszerűen érzed, hogy itt otthon vagy.

Ezért végezetül csak annyit szeretnék mondani; fogadjátok szeretettel a Hársalkodót. A mi Hársalkodónkat.

Farkas Ferenc Balázs - 2017.szeptember 18.

Dr. Godó Ferenc – Szakkollégiumtörténeti áttekintés kezdőknek (I. rész)

"Nem csak azért vagy felelős, amit megteszel, hanem azért is, amit nem."

Ki vagyunk? Mit akarunk? Hová tartunk?

Ma már történelem, hogy a szakkollégiumok, mint a szabadság kis szigetei, egy rövid pillanatra szerepet kaptak a hazai rendszerváltás előkészítésében. A szabadság, ami mindig is igen lényeges volt számukra, természetesen relatív volt, de volt – kiterjedt a szakmai témák és előadók, oktatók kiválasztására, a belső működés mechanizmusaira és légkörére, s a külső kapcsolatok egy jelentős részére is. Messze vezetne annak részletes taglalása, miért is juttatta ez a relatív szabadság a szakkollégiumokat jelentős szerephez. Az bizonyos, hogy fontos volt a példa, ami követésre sarkalt, s ami egyidejűleg barométerszerűen jelezte, hogy „meddig lehet elmenni”. Ezt próbálgatni az idő tájt komoly civil kurázsit igényelt. Fontos volt a közeg, amely fórumot jelentett máshol el nem mondható gondolatoknak, és fontos volt az is, hogy a „hatalom” tartott az egyetemistáktól, így túlreagálta és növelte akcióik jelentőségét. Talán a legfontosabb mégis az volt, hogy a szakkollégisták képesek voltak megalkotni magukban a megteremtteni kívánt jövő képét. A szakkollégisták legkiválóbb képességeiket nyújtották, fejlődtek és tanultak, a szokásosnál, átlagosnál nagyobb, megalapozottabb szakmai ismeretek birtokában voltak, hozzászólásaik, dolgozataik sok fontos későbbi gondolatmenet előfutárát vagy kezdetét jelentették.

Szakkollégiumi célok és a fordulat

A szakkollégium közössége azt tartotta feladatának, hogy szakmailag magasan képzett, társadalmi kérdésekben stabil kiindulópontokkal, tudatos értékválasztással rendelkező, a demokratikus játékszabályokban járatos, tenni tudó és akaró, de tetteiért felelősséget is vállaló orvos-értelmiséget bocsássonak útra egyetemi tanulmányaik végeztével. A szakkollégiumnak minden más általam ismert közösségnél/intézménynél nagyobb esélye volt arra, hogy ezt a feladatot az ideálishoz mind közelebbi hatékonysággal megvalósítsa, s ezzel önmagában is társadalmi jelentőségű tettet hajtson végre. A

szakkollégiumban az egyetemen meg nem valósítható nevelési/önnevelési folyamat megy végbe: a szakkollégium olyan közéleti kísérleti terep, ahol az egyes emberek kipróbálhatják s megtalálhatják magukat, felmérhetik képességeiket és lehetőségeiket, tisztázhatják értékeiket, körülhatárolhatják vállalni kívánt társadalmi szerepüket.

A rendszerváltáskor a szakkollégiumok elvesztették addig stabilnak hitt jövőképeiket. A cél, amiért a maguk módján harcoltak, megvalósult, megszűnt az a rendszer, mely egységbe kovácsolta a hallgatókat és akkor értelmet adott tevékenységüknek. Ez felkészületlenül érte a szakkollégiumok és így a mi diákvezetőinket is. Új álmokat kellett keresni, de ezt már nem lehetett a régi módon a régi, jól bevált gyakorlattal a szakkollégium közös álmává tenni. A hallgatók individualizálódtak. Az addigi tiszta, őszinte gyakran baráti kapcsolatok érdekkapcsolatokká degradálódtak, politikai és szakmai klikkek vették át az irányítást (sok esetben a hatalmat), olyanok, akik saját személyes vagy a szűk vezetői csoportjuk érdekeit akarták érvényesíteni. Megszűnt az egymás iránt érzett bizalom, eltűnt az az izgalom, mely erősen jellemezte a szakkollégiumot. A hallgatók a szakkollégium iránt közönyössé, egymás iránt közömbössé váltak, az önérdékkövető magatartás lett az uralkodó stílus. Véget ért az álmodozások kora.

A szakkollégium működésére és jövőképeinek alakulására ható befolyásoló tényezők talán legjelentősebb csoportját a kollégisták jellemzői adták-adják. A hallgatói érdekek és értékek átrendeződtek: a közösségi tevékenységek, a közös programok jelentősen visszaszorultak, vesztek rangjukból. Mára már nem "éri meg" másokért tenni, dolgozni, vagy ha igen, akkor csak megfelelő ellentételezés mellett. E helyett a kollégisták minden idejét lekötő szakmai - tudományos tevékenységek kerültek előtérbe. A végzés utáni állásért folytatott, gyakran kíméletlen küzdelem több évvel előbbre hozta a hallgatók egy-egy szakma, de inkább intézet iránti

elkötelezettségét, mely a hallgatók szabad idejének teljes lekötését eredményezte. Ugyanakkor egyértelműen megállapítható, hogy nőtt a kollégisták szakmai felkészültsége, ismerete és legalább ilyen arányban – de vélhetően nem ezzel összefüggésben – nőtt a hallgatók autoritása. Csökkent ugyanakkor a konfliktustűrő és feloldó képességük, ami részben magyarázható a kommunikációs hajlam érezhető csökkenésével is. Mindezek

vezettek el oda, hogy számos a szakkollégium működését jelentősen meghatározó, de ennél lényegesen kisebb volumenű kérdésekben is csökkent az együttműködési hajlam és képesség. A hétköznapi problémái és azok megoldásának alternatívái vették át az irányítást és eltűnt a közös azonosság - és sorstudat, a szép közös jövő illúziója. *(folytatás a következő számban)*

Fésűs Luca – Saitama élménybeszámoló

A saitamai egyetem cserekapcsolatának köszönhetően júliusban Japánban töltöttem a hatodéves sebészet gyakorlatból 4 hetet. Az egyetemen talán ez a megpályázható legkülönlegesebb ösztöndíj, és szerencsére mindig akad 1-2 hársfás a kiutazók között. Az elbeszélések alapján sejtettem, hogy életem egyik legizgalmasabb nyara áll előttem. Most egy éttermi és egy karaoke-s élményemet emelném ki, mert annyi mindet láttunk és annyi felé, hogy utaztunk, hogy ezekről csak címszavakban tudnék írni, mint például Kyoto, Fuji, Tokió, de ez annyira nem izgi. A program egyébként az utazás miatt különleges, szakmailag kevésbé ad sokat. A japán műtői etikett például a balkánival vetekszik szerintem, de itt az emberek belenyugszanak egy kis MRSA felülfertőződésbe.

Egyik este egy már régóta áhítozott sushis helyre mentünk egy közeli kisvárosba. Néhány külföldit már vittek ide, turistaként nem biztos, hogy betenném a lábam a helyre. Az ÁNTSZ pedig egyenesen bezáratná. Egy pici helység az egész, a négyzet alakú körbefutó bárpult közepén egy görnyedt hátú 80 éves japán bácsi formázza a sushit. Épp volt annyi hely, hogy leüljünk. Csak szólni kell, hogy mit szeretnénk, miközben a felesége hozza a zöldteát és a vizet. Ez a hely viszi eddig a lefinomabb sushi, amelyet eddig ettem címet. Valószínűleg semmi sem übereli majd, aki a jövőben megy

Saitamába, ki ne hagyja. Kipróbáltam a crushed tunát, mindenféle kagylót, furcsa halakat, meg a tengeri sünt is. Annak ellenére, hogy mennyire gourmet étel, ennek volt a legrosszabb íze, leginkább tömény, kicsit büdös, rothadt halas, moszatos tengeríze van, de egyszer érdemes volt kipróbálni. Nagyon jó volt végre rendes sushit enni nagy mennyiségben, mert ez az étel azért itt is különlegességnek számít.

Aki japánban jár, a másik kihagyhatatlan program a karaoke. Még ennek a kisvárosnak is volt egy nagy karaoke bárja. Bevásároltunk egy csomó sok sört, bár a piában nem túl erős ez az ország... A legjobb sör, amit ittam, Dreher kategóriájú volt, de ilyet egyszer találtam csak. A hangulat viszont így is szuper volt, hihetetlen, hogy éneklés közben mennyire felszabadultak a hétköznapi életben amúgy visszahúzódó, félénk japánok is. Fantasztikusan jól énekeltek, és a kiejtésük is ezerszer jobb volt, mint élőbeszédben. Szóval jót buliztunk, éjfélkor mentünk csak haza (ez itt már durván az éjszaka közepének számít). A japán slágerekre egyébként jellemző, hogy angol a refrénjük. Végig japán a szöveg, de a refrén egy-két mondata, a legfontosabb mondanivaló angol. Épp annyi, amennyit még meg tudnak jegyezni. Ilyenekre gondolok, hogy: „I love you”, „I need you”, „Kiss, kiss, kiss”, „Don't leave me” és hasonlók. Egy isten lehet, aki ezt kitalálta, bár fel nem tudom fogni az értelmét. Valószínűleg itt ez a menő.

A hely, ahol laktunk, kb. 2 órányira volt Tokiótól, de ez már eléggé a countryside kategória. Az előnye az volt, hogy itt kezdődtek a hegyek, és gyönyörű vízesésekhez lehetett elfutni a többi kiutazóval reggel a gyakorlatok előtt. Mindenkinek nagyon ajánlom az ösztöndíjat, he belefér a nyaratokba, hogy cserébe augusztusban foglalkoztok két japánnal és megmutatjátok nekik az országot, mindenképpen jelentkeztek!

Ismerj meg egy kolist!

Babay Imola – I. évfolyam

Mit vársz a legjobban ebben az évben?

Hát, már egy hete elkezdődött az egyetemi élet, de még sok dologba nincs beelátásom. Leginkább azt várom, hogy úgy igazán megszeressem egy tárgyat, és azzal teljes odaadással foglalkozzak. Nagyon kíváncsi vagyok a gyakorlatokra is, na de a programokról és a bulikról se szabad elfelejtkeznünk. Szóval azt mondom, hogy ezt az évet mindenesztül várom, jöjjön, aminek jönnie kell.

Mi a kedvenc filmed?

Sok favorit van, szóval nehéz így néhányat kiválasztani. Az egyik nagy kedvencem az Interstellar, de nagyon szeretem a Leonardo DiCaprio filmeket is, például a The Wolf of Wall Street-et.

Mi fog legjobban hiányozni otthonról?

A legjobban talán a régi gimnáziumom és a barátaim fognak hiányozni, nagyon jó osztályközösségünk volt.

Mivel lehet téged a legjobban felvidítani?

Ha éppen rossz napom van, leginkább egy jó beszélgetés vidít fel, vagy ha beülök valakikkel egy kávéra, de kettő kombinációja a legjobb.

Milyen zenét hallgatsz? Van kedvenc szám?

Igazából bármilyen stílusú zenét meghallgatok, de mostanában leginkább az alternatív előadókat kedvelem. Például ilyen a Cage The Elephant, a Broken Bells, Tame Impala, Foals és Mac DeMarco. Kedvenc számom pillanatnyilag nincs, mindig találok magamnak valami újat.

Mi a kedvenc helyed Kecskeméten?

A lehangulatosabb hely, amit Kecskeméten ismerek, az az egyik osztálytársam lakásának a teteje. 10 emelet magasságából néztük péntek esténként a város fényeit.

Szögi Miki – VI. évfolyam

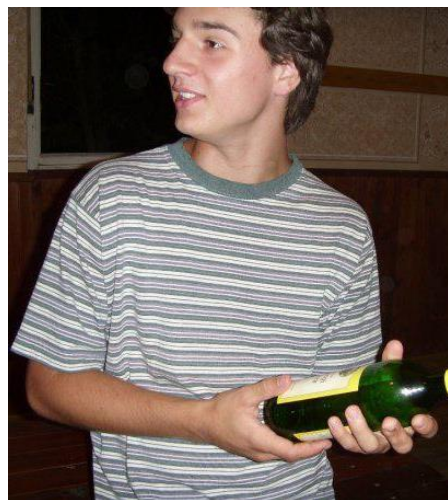
Honnét jöttél Budapestre?

Zentáról (Vajdaság, Szerbia) érkeztem Budapestre, a kisvárosi lét pozitívumát, illetve negatívumait cseréltem le egy világáros kvalitásaira.

„A magyar büszkén szerette Pestet, de gyanakodva élt itt, s Szinbád hasztalan töltött el évtizedeket a szépséges, nyugtalan, stréber és okos városban, igazán nyugodt csak akkor volt, ha egy vidéki fogadó kissé egérszagú párnáira hajtotta le néha fejét. Írt mert ismerte a vidéki házak belső szerkezetét, s örökké emlékezett egy földszintes sárga házra, mely oly magányosan áll a Nyírség jegenyéi és szélmalmai között, mintha holland tájra festette volna egy komor festő, aki régen meghalt már, neve elszitált és évszázadokban, s a füstös vászonra ráfestette szíve minden sötét indulatát, kételyét és reménytelenségét.”
[Részlet Márai Sándor – Szinbád hazamegy c. regényéből – a szerk. megj.]

Mi volt a jeled az oviban?

Nem emlékszem a jelemre. Akkoriban elég zavaros idők voltak mifelénk...

Milyen hobbit tartottál meg az egyetem alatt?

Néptáncolás az még mindig megmaradt.

Mi a legidegesítőbb szokásod a koliban?

A legidegesítőbb szokásom? A szobatársakat kellene megkérdezni. Ritkábban takarítok, viszont cserebe nem csinállok nagy rendetlenséget.

Mit tanácsolsz a fiatalabbaknak?

Carpe diem. Seize the day.

Milyen orvos szeretnél lenni?

[Erre csak egy kacsintást kaptam, mely félreérthetetlenül az ortopéd sebész szavakat betűzte le – a szerk.]

Mi a kedvenc helyed Budapesten?

Még nincs kimondott kedvenc helyem. Talán, amikor a várat újították akkor az egyik kerítésen átmásztam es kiültem a varfalra a Sándor Palota mellett, ahol a köztársasági elnök tanyázik. De azt asszem már nem lehet.

A lapszám zenéinek QR kódja

Juhász Dávid – Ötödéves huszonegyes

Az ötödéves huszonegyes blokk alapjaiban más, mint a harmadéves. Más társaság, más légkör, más minden. Szerintem én is más ember lettem. Hogy mennyire, azt legjobban egy külső szemlélő tudná megítélni.

Belépek a szobába, és látom, hogy Marci meggörnyedve ül a gép előtt.

- Csóóóó! – köszönök rá. Nem tudom, hogy játszik-e, vagy programozik, éppenséggel tanul.

- Csáó! – köszön vissza. – Azta rohadt!!! Ezt nem hiszem el, hogy ezt topdeckelte!! – Fakad ki Marci. Úgy tűnik, ismét vesztesre áll egy meccsben. Már megint Hearthstone...

Ezt meghallotta a szomszéd szoba, bekopognak, de már nyitják is az ajtót:

- Sziasztok!

Kezet fogunk.

- Mi újság van Dávid? – kérdezi Vince

És elkezdünk beszélgetni. Egyetemről, szakdolgozatról, lányokról, meg éppen arról, ami eszünkbe jut. Aztán mindenki megy a dolgára, de a két szoba közötti konyhaajtó gyakran van nyitva. Így jobban halljuk egymást. Sokszor van az, hogy így tanulunk, és csak úgy félhangosan megjegyzünk valamit a másiknak.

- Dávid, csinálsz nekem vacsorát? – kérdezi Márk, aki Laci helyére költözött be a blokkunka félévkor. Gyorsan megtaláltuk a közös hangot, és hamar el is döntöttük, hogy a srácok kiköltözése után szobatársak leszünk.

- Adsz hozzá alapanyagot? – szóltam vissza.

- Perszee!

- Akkor sem. Sajnálom. De azért még összeházasodunk jövőre, nyugi! – vigasztaltam. Az eltúlzott poénok és disznóviccek gyakori vendégek voltak a blokkban. Rengeteget tudtunk egymásról, és jó barátok voltunk. Főleg mi hárman: Vince, Marci és én.

Olyan érzés volt megérkezni ide, mintha hazajönnék. Mindig barátságos levegő és jó humor fogadott. Ilyenkor éreztem igazán úgy, hogy jól választottam tavalyl nyáron; szobatársat és lakótársakat is.

Amikor ezeket a sorokat írom, Marci épp újraírja az általa szerkesztett programot, Márk a barátnőjével, Adrival vicces videókat néz a szomszéd szobában, én pedig pont azon gondolkodom, hogy a Heavenly Young Heathens – House of the Rising Sun c. dala és az átszűrődő hangok ellenére hogyan tudok még az üres papírra koncentrálni, és hogy vajon holnap, vagy valamikor a héten hányszor fogom átírni ezt az oldalt. A hitelesség kedvéért talán egyszer sem.

Remélem, hogy a hatodéves blokkom is hasonló lesz majd. Ugyanilyen biztos nem, de meggyőződésem, hogy jól fogom magam érezni. Úgy érzem, ismerem annyira az embereket, saját magamat, és hallottam annyit a hatodévről, hogy ezek tudatában nem lesz nehéz szobát, és lakótársakat választani.

[A blokk akkori lakói: Juhász Dávid, Tokodi Márton, Varga Vince, Berta László, Rekeczki Márk. – a szerk. megj.]

Antal Dóra – Tábori élmények

Nem tudhatom, másnak mit jelent a felvételi tábor. Nekem nem ez volt a kezdet, sose volt gyomorgörcs. Csak méz, áfonya nélkül. A kíváncsiság vonzott tavaly is, idén is. Látni, hogy másnak mit rejt a térkép, és milyenek azok az emberek, akikkel majd együtt fogunk élni. Meg persze letagadhatatlan, hogy itt a lehetőség, találkozni a legjobb barátaimmal, akiket egy nyáron át nem láttam, és amint egymásra nézünk, ömlik belőlünk a hülyeség. Nem kíméljük sem magunkat, sem a minket kicsit kényszeredett, Úristen-ezek-nem-normálisak-és-én-tényleg-ilyenekkel-szeretnék-együtt-élni arckifejezéssel vizslató felvételizőket. Remélem, ilyenkor mindenki, akinek van szerencséje elkapni néhány szót a beszélgetésünkből büszke rá, hogy ugyanannak a fatörzsnek a gyöngye ága, mint mi... Én az vagyok. Élvezem, hogy mi fontoskodhatunk, kicsit érezhetjük a hatalmunkat, még ha ez jóindulatúan csak annyiban is nyilvánul meg, hogy szerencsétlen elsősöknök választ kell adni a Milyen színű az alsóneműd? kaliberű kérdésekre. Az egyenlőséget szem előtt tartva közlöm: az enyém akkor bordó volt. Fekete pöttyökkel. Az idei tábor számomra azt jelentette, hogy a szocialista építészet málladozó, ám a maga zordon méltóságával minden felújítási kísérlettel dacoló műremeke, amit a legtöbben csak egy elfuserált diákszállónak tartanak, számomra az évek során azzá a parkká alakul, ahol bár senki nem lépett feleléstől tartva egy köre (vagy csak

ügyesen titkolja), lábnyomokat már találko szép számmal. Itt egy a szoba, ahol az egész éjszakát Vass Luca hátán aludva töltöttem (aminek ő valamiért nem annyira örült), ott a kerítés, amin kiszakítottam a pólómat, amott a fa, amin Joci tavaly félreérthetetlen mozdulatsort imitált a Drank&Drugs című szám mámorában. A kolisoknak köszönöm ezt az egészséget. Az idei felvételizőknek meg köszönöm, hogy egy olyan társaságra akadtunk bennük, akikkel jól lehetett beszélgetni, bulizni, és nem azon kellett gondolkodni, hogy a nyelvük vajon a vakbél magasságában megállt vagy az ileocecalis billentyű sem jelent számukra akadályt. Ami pedig a legjobb a táborban, hogy épp olyan, amilyen ez a néhány sor: Néha magasröptű, majd minden átmenet nélkül végletekig laza és önfeledt.

Fotó: FFB

Lakosa Alina – Virágot Algernonnak (könyvajánló)

Daniel Keyes - Virágot Algernonnak

Nagyon megszerettem ezt a könyvet, főleg mert annyira esendő volt a főszereplő. Charlie Gordon értelmi fogyatékos, egyetlen cél motiválja: okosnak lenni, megtanulni olvasni, hogy a többiek szeressék. Aztán egy nap az orvosai felvillantják a reménysugarat; ha részt vesz egy agyműtéten, lángeeszt csinálnak belőle. Ő persze nem fogja fel, mekkora kockázatot vállal ezzel, csak azt látja, hogy normális lehet. A műtét sikeres volt, Charlie rohamosan kezd 'okosodni' hamarosan elhagyja az átlagember szellemi szintjét, meg sem áll a zsenialitásig. A címben szereplő Algernon egy egér, aki Charlie 'szellemi' rokona, különösen bensőséges kapcsolat alakul ki kettejük között. Amikor Algernonál visszaesés tapasztalható, Charlie rájön, hogy rá is ez a sors vár.

A könyv egy hatalmas jellemfejlődés. A kezdeti Charlie aranyos és naiv, míg egyre magasabb IQ-val egyre arrogánsabbá válik, kezdi fárasztani a többiek egyszerűsége és butasága. Ahogy egyre többet ért meg a világból, úgy értelmeződik át korábbi élete; a barátai a pékségben nem vele nevettek, hanem rajta, megvilágosodik számára anyja viselkedése. Az a röpke fél-egy év, ami normális emberként adatott neki, és mint zseni, hamar eltelik, eközben belekóstol az ÉLETbe, megismerkedik a szerelemmel. Alice Charlie fejlesztőpedagógusa, a bökkenő csak az, hogy az érzelmi intelligenciája nem áll arányban a hatalmas agykapacitásával. Ők ketten olyan széles érzelmi skálát járnak be, azt leírni sem lehet, viszonyuk egyszerre hűvös és szenvedélyes.

A könyv stílusa is követi Charlie fejlődését, a kezdeti helyesírási hibák és írásjeltelenséget az oldalak előrehaladtával felváltja a tudományos szakszavakkal teletűzdelt sztájl.

Persze, ha csak ennyiből állna a könyv! Olyan kényes kérdéseket feszeget, mint az emberkísérletek, karriervágy. Charlie bár már rég képes önálló döntéseket hozni, az orvosok

még mindig úgy kezelik, mint a 'saját teremtményüket'. Tükröt tart elének, hogy milyen, amikor kinevetjük a nálunk gyengébbet/butábbat/szerencsétlenebbet.

A Virágot Algernonak könyv egy emberről, aki csak az elismerésre vágyott, ehelyett az évszázad tudományos kísérletévé vált.

Erdélyi Tamás - Erasmus-szal az Alpok fővárosában

2017 februárja és júliusa között közel négy és fél hónapot töltöttem Innsbruckban az ötödévem alatt. Rögtön az elején annyi tanácsot szeretnék adni a program iránt érdeklődőknek, hogy az ötödév kiválóan alkalmasnak bizonyult arra, hogy az orvostanhallgató egy kis világot lásson, kikapcsolódhasson és természetesen tanulhasson egy másik ország egyetemén.

A helyosztó előtt sokat gondolkodtam azon, melyik várost is szeretném megjelölni.

Egyrészt szerettem volna a némettudásomat fejleszteni, ez a szempont rendszeresen leszűkítette a kört, másrészt az egyik kedvenc időtöltésemhez, a túrázáshoz és hegymászáshoz is szerettem volna alkalmas helyet találni. Ezek után már nem maradt más, mint Innsbruck megjelölése. Utóbb kiderült, hogy a német tanulására talán nem Tirol a legkönnyebb terület, de azért kellő energiával lehet "schaffolni". A hegyek terén viszont kiemelkedő város, nem túlzás azt mondani, hogy minden utcából kétezres hegyekre nyílik kilátás, amelyek az év nagyobb részében hóval fedettek.

Visszatérve egy korábbi mondatomhoz, az ötödév azért számíthat megfelelő évnak az Erasmusra, mert a blokkosított rendszer jól összeegyeztethető a német területen is működő blokkosítással, valamint a farmakológia és néhány félév klinikai oktatás után az idegennyelvű gyakorlatokon is sokszor megvan benned az a jóérzés egy eset megbeszélése során, hogy szinte már mindenről hallottál, ami a klinikai gyakorlatban történik. A képzés nagyon színvonalas volt, az oktatók felkészültek és nagyon segítőkészek voltak.

Három-négy tanuló mehetett egy oktatóval, és szerencsére az Erasmus-os hallgatók el voltak osztva a helyi diákokkal, így nehezen fordulhatott elő az az eset, hogy két "Erasmus-os" hirtelen angolra vált. Mert előfordulhatott azon a területen, ahol akár a két szomszédos völgyből származó idős lakos sem érti meg a másikat minden témában. Azonban éppen ezek a völgyek adták meg Innsbruck és Tirol szépségét.

A gyakorlatok után kisebb, vagy hétvégén nagyobb útvonalak bejárása a környező völgyekben és hegyeken egy nagyon jó kikapcsolódás volt. Áprilisig a városból egészen a hóhatár fölé merészkedni, májustól pedig a békésen legelésző alpesi tehének között sétálni az egyik nem túl távoli Almhoz. Nagyon szeretek egymagamban is túrázni, de az Erasmus-os társaság is vevő volt egy kis kiruccanásra - elvégre másnak is hasonlóak a szempontjai az úticél terén - a hegyen, hogy aztán a nap végi Kasspatzl-t egy - vagy több - jó hideg osztrák sörrel öblítsük le. Innsbruckban emellett, mivel nagy egyetemvárosnak számít több tízezer diákkal, sok lehetőség volt éjszaka is szórakozni és megismerni a helyi életet.

A négy és fél hónap alatt rengeteg lehetőség volt bejárni a város környékét, vagy akár átugrani Németországba vagy Olaszországba. Alkalmam nyílt helyi kifejezéseket, szokásokat elsajátítani, belelátni az osztrák mindennapokba, de természetesen igazi turista módjára a főbb látványosságokat is meglátogatni. Amire a legszívesebben fogok visszagondolni Budapestről, hogy milyen jó érzéssel töltött el egy hegy csúcsán állva végignézni a környező csipkézett gerinceken, a magasban mély levegőt venni annyi óriás között.

Azok számára, akik szeretik a természetet és kedvük lenne egy vendégszerető szeletébe kóstolni Európának, csak ajánlani tudom, hogy látogassanak el Innsbruckba, az Alpok fővárosába.